

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 1

5. vsk

29.2.2008

Löydän avun kun näen Kristuksen lahjan minulle

”Kaikki se rakkaus ja hyväksyntä, jonka Jumala olisi antanut sinulle palkaksi täydellisestä kuuliaisuudestasi, kuuluu sinulle sillä perusteella, että Kristus oli täydellisesti kuuliainen. Ne, jotka panevat sivuun Kristuksen kärsimän syntiemme rangaistuksen, tuhoavat myös opin jumalattoman vanhurskauttamisesta yksin uskon kautta. Sillä sovituspöytä ja vanhurskauttamispöytä on yhteinen tekijä, jonka johdosta toisen kieltäminen tuhoaa toisenkin.

Nykyaikainen hengellinen ajattelu ei ole mitään muuta kuin yritys tuoda takaisin lain noudattamiseen perustuva pelastus. Meidän taistelumme on sama kuin minkä Luther kävi. Jos menet tämän taistelun perussyhyyn ja juureen, niin näet, että kysymys on armon ottamisesta pois ja ihmisten ansioiden tuomisesta armon tilalle. Jumalan armollinen anteeksiantamus siirretään syrjään ja ihmisteoista tehdään kaikki kaikessa. Jokaisesta ihmisestä tulee pelastaja itselleen ja Jumalan sovitustyö

huuhdotaan pois hurskaana petoksena.

Minä en likaa suutani niillä arvottomilla lauseilla joilla Herramme Jeesuksen Kristuksen sijaiskärsimystä on halveksittu. Mutta on sydäntä särkevää huomata, kuinka ihmiset, joita kunnioitamme, sietävät näitä häväistyksiä.

Minulla täytyy olla vanhurskaus ja vanhurskauteni täytyy olla täydellistä ja jumalallista. Mutta omin voimin en pysty sitä aikaansaamaan. Minä löydän sen Kristuksessa.

Minä luen Raamatusta, että hänen vanhurskautensa on uskon kautta minun. Uskomalla otan vastaan hänen vanhurskautensa. Omatuntoni sanoo, että minun täytyy korvata pyhälle Jumalalle kaikki se, mitä olen tehnyt vastoin hänen lakiaan. Mutta en löydä mitään, millä korvaisin Jumalalle rikkomukseni – ennen kuin katon Jeesukseen Kristukseen.”

*Charles H. Spurgeon (1834–1892)
(Suom. POM)*

Ristin luona turvapaikan saan
Itä-Suomen Kristus-juhla Joensuussa
12.–13.4.2008

Meerin mietteitä

Jumalan armoa ja rauhaa

Erään pastorin kuukausittaisissa raamatunselityskirjeissä oli aina tuo otsikossa mainittu toivotus päällekirjoituksena. Nuo ovat kauniit, lohduttavat ja rohkaisevat sanat.

Mutta mitä ne todella tarkoittavat? Otin käsiini C. O. Roseniuksen *Elämän leipää* -kirjan ja luin läpi kaikki kirjoitukset, jotka liittyvät sanoihin ”armo ja rauha”. Kuinka sydämestäni toivoisin, että osaisin välittää edes hiukan Jumalan armoa ja rauhaa sinulle, lukijani. Jos sinulla on mahdollisuus saada käsiisi tuo hartauskirja, niin suosittelen sitä lämpimästi.¹

Sielunvihollinen yrittää kaikin keinoin pimittää meiltä Jumalan armon. Välillä koemme olevamme niin syntisiä, ettemme voi uskoa, että armo riittäisi meille. Toisin ajoin meidät valtaa innostus tehdä parhaamme. Rukoilemme, luemme Sanaa, käymme ehtoollisella, autamme lähimmäisiämme mahdollisimman paljon ja jopa todistamme Herrastamme.

Kaikki nuo asiat ovat hyviä, kunhan muistamme, että olemme pelastettuja yksin armosta. Hyvät tekomme ovat täydellinen vastakohta armolle. Jos luulemme kelpaavamme Jumalalle koska olemme parannelleet itseämme, olemme hakoteillä. Jumalalle kelpaa vain täydellinen lain täyttäminen. Siihen ei kukaan pysty.

Tämän Jumala tietää meistä. Siksi Hän on antanut meille toisenlaisen pelastuksen. Sen voi sanoa näin: ”Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut” (Ap.t. 16:31).

Kun uskomme Jeesukseen, Jumala näkee meidät puhtaina ja hyväksyy meidät vajavaisuuksistamme huolimatta. Silloin olemme varmassa turvassa.

Jumalan rauha liittyy hyvin läheisesti armoon. Saadaksemme Jumalan rauhan, meidän tulee nähdä omien mahdollisuuksiemme täysi riittämättömyys ja tulla vakuuttuneiksi, että armo riittää Jeesuksen ansion tähden.

Näin Jumala vakuuttaa Sanassaan. Sana on ikuisesti varma ja luotettava, ei meidän tuntemuksemme ja ajatuksemme. Pietari kehottaa: ”Kasvakaamme meidän Herramme ja Vapahtajamme armossa ja tuntemisessa” (2. Piet. 3:18).

Mitä enemmän tunnemme Jumalaa ja Herraa Jeesusta, sitä enemmän on rauhaa sydämissämme. Meidän tulee vaalia näitä kalliita aarteita.

Kun olemme saaneet Jumalan armosta sydämeemme rauhan, olemme vapaat palvelemaan Herraamme kiitollisin mielin.

*”Kutsu Herran armohon
maailmalle syntiselle kuulutettu yhä on.
Armo riittää jokaiselle,
autuuteen nyt tie on avoin,
lahjaks vain, ei toisin tavoin.
Autuas, ken uskaltaa
yksin armoon, ristinpuuhun,
uskoin katsoo Karitsaa,
turvaansa ei pane muuhun
kuin vain sanan todistukseen,
syntein anteeks’antamukseen.”*

Jumalan armo ja rauha asukoon sydämessäsi koko tämän vuoden.

Meeri Auramo

¹ C.O. Roseniuksen kirja *Elämän leipää* on kokonaisuudessaan luettavissa internetissä osoitteessa www.kolumbus.fi/rov.o.peltola/cor/rosenius.htm (Toim. huom.)

Pääkirjoitus

Liioittelu uhkaa kristillisen työn uskottavuutta

Lukumäärät ja tilastotiedot ovat kristillisessä tiedottamisessa nykyisin niin tärkeitä, että niiden käyttöön liittyy suuria kiusauksia ja lankeemuksia. Taus-talla on meissä ihmisissä asuva suuruuden ihannointi ja tavoittelu. Pienellä ei keskuu-dessamme ole juurikaan merkitystä.

Kun halutaan osoittaa omaa tärkeyttä, se tehdään usein käyttämällä suuria lukuja. Mikäli totuudenmukaiset luvut eivät vai-kuta tarpeeksi suurilta, luvut suurennetaan.

Pääasia on vaikutelma, joka luvuilla luodaan. Länsimaisessa kulttuurissamme suuret luvut kiinnittävät huomiota ja sama koskee ”kristillistä” kulttuuriamme. Kir-kon toimintaan osallistuneiden määrät ovat tärkeitä, lähetystyölle uhrattujen va-rojen kasvu on hyvin tärkeää, kesäjuhilla kokoontuneiden ihmisten suuret määrät ovat tärkeitä.

Luvuilla voidaan luoda mielikuvia, joilla ei ole mitään todellisuuspohjaa. Kansainvälisessä kielenkäytössä on kehi-tetty termi ”statistical shell game”. Suo-meksi voisimme puhua tilastoilla luotavas-ta julkisuuskuvasta tai tilastointipelistä.

Omaelämäkerrassaan Billy Graham kertoo, että hänen uransa aikana suurilla evankelistoilla oli taipumus liioitella me-nestystään ja julkaista suurenneltuja tietoja kokousten kävijämääristä ja kääntyneistä.

Liioiteltujen lukujen käyttäminen evankelioimistyön esittelyssä johti aika-naan siihen, että Billy Graham ja hänen työryhmänsä lakkasi kokonaan ilmoitta-masta kokouksissa kävijöiden määriä. Kävijämäärien arviointi jätettiin paikalla olleille poliiseille. Grahamin toiminnalla ei tässä suhteessa ole juuri ollut seuraajia.

Tilastointipeli jatkuu, myös Suomessa. Erään järjestön kesätapahtumien uutisoin-nissa on kolmen vuoden ajan peräkkäin ”rikottu kävijämääräennätykset”. Ensim-mäisenä vuonna ilmoitettiin, että koolla oli ollut ”ennätykselliset 4000 henkeä”. Seu-raavana vuonna sama järjestö ilmoitti jul-kisuudessa, että kesätapahtumassa oli ollut ennätykselliset 1500 henkeä. Viime kesä-nä saman järjestö kertoi, että kesätapahtu-massa rikottiin ”kaikkien aikojen ennä-tys”; koolla oli ollut 2000 henkeä.

Ihmisten muisti on lyhyt. Pääasia on mielikuva, joka jää elämään ja joka kertoo jatkuvasta kasvusta ja ennätysten rikkomisesta. Se herättää myönteisiä tunteja.

Taustalle on kristillisessä työssä jää-mässä se, mitä Jumala tekee ja mikä kes-tää, kun kaikki lopulta kerran tulella koetellaan.

Suuruuden hurmiota on vaikea vastus-taa. Paavalikin näyttää jääneen odotta-maan viimeistä päivää, jolloin kaikkien työ tulee näkyviin ilman tilastopelejä ja harhaan johtamisia. Apostoli kirjoittaa:

”Aikanaan tulee ilmi, mitä kukin on saanut aikaan. Tuomiopäivä sen paljastaa: se päivä ilmestyy tulenliekeissä, ja tuli koettelee, millainen itse kunkin aikaan-saannos on” (1. Kor. 3:13).

Meistä asiat nyt voivat näyttää suurilta tai pieniltä. Helposti meille voidaan antaa käsitys jonkin suuresta ja menestyvästä työstä. Tällaisilla mielikuvilla ei kuiten-kaan ole kuin viihteen arvo. Se, mikä nyt näkyy, ei ole sama asia kuin se, minkä Jumala näkee – ja minkä lopussa kaikki näkevät.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Kristus on vanhurskauteni – siksi kestän Jumalan tuomiolla

”Vanhurskas on elävä uskosta” (Room. 1:17, KR 38).

Tämä lyhyt lause on vaikuttanut syvästi koko kristikunnan elämään. Se sanoo ytimekkäästi, miten kestän Jumalan tuomiolla ja pelastun iankaikkiseen elämään.

Joskus tosin ihmettelen, miksi tuo lause esiintyy Raamatussa kovin harvoin. Se löytyy vain Habakukin profetiasta (Hab. 2:4, KR 38), Galatalaiskirjeestä (Gal. 3:11) ja Heprealaiskirjeestä (Hepr. 10:38). Mutta tiedän, että näiden sanojen takana ovat uskon isän Abrahamin uskonelämän ydintä kuvaavat sanat: ”Abram uskoi Herraan, ja Herra luki sen hänelle vanhurskaudeksi” (1. Moos. 15:6).

Noiden sanojen rohkaisemana väitän, että juuri nyt vanhurskas Jumala julistaa minutkin vanhurskaaksi ja antaa iankaikkisen elämän. Minähän uskon Jeesukseen (Room. 3:26). En voi enkä halua olla uskomatta Jeesukseen, koska hän on ristillä vuodattanut verensä sovitusuhrina minunkin syntieni tähden. Hän tarjoaa Raamattuun talletetuilla sanoillaan sovituksensa uskossa vastaanotettavaksi (Room. 3:25). Hän sanoo: ”Ystäväni, sinun syntisi on annettu anteeksi” (Luuk. 5:20).

Uskallan tarttua näihin sanoihin ja luottaa, että ne on sanottu myös minulle. Sovellan itseäni rohkeasti myös Paavalin sanoja: ”Minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni” (Gal. 2:20, KR 38).

Tällä tavoin otan armosta ja lahjana vastaan sen vanhurskauden, jonka Kristus lunastustyöllään on Golgatalla minulle valmistaman (Room. 3:24). Rohkenen

pitää kiinni siitä, että olen nyt vanhurskas uskoessani ja huutaessani avukseni Jeesuksen nimeä. Olen vanhurskas siitäkin huolimatta, vaikka en voikaan tuoda esille Jumalan lain vaatimia hyviä tekoja (3:28) eikä elämäni ole nuhteetonta.

Paavali sanoo tämän saman rohkeasti ja henkilökohtaisesti: ”Niin olemme mekin uskoneet Kristukseen Jeesukseen tulaksemme vanhurskaiksi uskosta Kristukseen eikä lain teoista, koska ei mikään liha tule vanhurskaaksi lain teoista” (Gal. 1:16).

Joudun kyllä jatkuvasti kipulemaan siitä, onko tällainen uskoni oikeaa. En halua kuitenkaan kuulla, mitä mieltä muut ovat uskostani. Ilman muuta on monia, jotka pitävät uskoani vääränä. Minun on kuitenkin uskallettava yksin seistä Jumalan edessä juuri tämän uskoni ja avunhuutoni kanssa.

Kuitenkaan en halua uskoa enkä luottaa tähän omaan uskooni – siitä ei ole miinkään. Sen sijaan koetan suunnata huomioni itseni ulkopuolella olevaan ja Raamatun sanan kertomaan Jeesukseen Kristukseen ja häneenkin ristiinnaulittuna.

Vaikka en ole vielä kunnolla oppinut, niin opettelen tänäänkin kiinnittämään silmäni uskoni alkajaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesukseen (Hepr. 12:2).

Olavi Peltola

**Lehtemme ilmestyy parillisina kuu-
kausina. Seuraava numero ilmestyy, jHs. ensi huhtikuussa.**

Isä meidän – toinen rukous:

Tulkoon sinun valtakuntasi

Kunpa me rukoilisimme erityisesti näinä aikoina ahkerasti tätä Jeesuksen opettamaa rukousta ”Tulkoon sinun valtakuntasi”. Nyt on Jumalan valtakunnan tulemisen aika. ”Katsokaa tuonne! Vainio on jo vaalennut, vilja on kypsä korjattavaksi” (Joh. 4:35). Näin Jeesus sanoi, kun hän näki ensimmäisiä merkkejä uuden alkamisesta samarialaisten keskuudessa Sykarissa.

Mekin näemme monia sellaisia merkkejä tänä aikana. Millainen armo ja kunia, että Herra haluaa meidät kaikki työtovereikseen tekemään työtä hänen valtakuntansa tulemisen hyväksi, koska hän sanoo ”Rukoilkaa siis elon Herraa...”

Tulkoon valtakuntasi omaistemme luo

Me olemme huolissamme esimerkiksi rakkaista läheisistämme, lapsistamme, vanhemmistamme, veljistämme, jotka vielä elävät pimeyden valtakunnassa. Me huomaamme, ettei mikään, mitä me sanomme heille, vaikuta heihin.

Kuinka lohduttavaa on silloin, että me saamme mennä puhumaan heistä Kaikki-valtiaalle ja uskolliselle Vapahtajallemme. Mitä hän ei voisi tehdä? Hän ei halua pakkottaa heitä, jos he tahallaan vastustavat hänen Henkeään. Hän tekee kuitenkin jotakin erityistä murtaakseen niiden vastarinnan, joiden puolesta hänen rakas lapsensa rukoilee.

Tai sinä asut vaikkapa sellaisessa kaupungissa tai kylässä, jossa kohtaat yleistä ja julkeaa jumalattomuutta. Sinä näet monen kuolemattoman sielun elävän hillittömän kevytmielisyyden ja kaikenlaisten syntien vallassa maailman ja sen ruhtinaan

mukaan. Tai ehkä asut kaupungissa, jossa kaikki on autiota ja pimeää, jossa kukaan ei etsi Jumalaa. Olet aivan kuin Israel Babelin virtain varrella ja sydämesi on murheellinen Jerusalemin tähden.

Miten lohduttavaa, että silloin saat kiiruhtaa Israelin pyhän luo ja rukoilla: Tulkoon sinun valtakuntasi! Armahda tätä kansaa! Anna oikean kätesi tehdä ihmeitä!

Tulkoon valtakuntasi maailmaan

Lopuksi, kun me ajattelemme koko maailmaa ja näemme vielä paljon ”mustaa” lähetyskartalla, kuinka liikuttavaa onkaan kuulla Herran sanat: ”Satoa on paljon, mutta sadonkorjaajia vähän. Pyytäkää siis Herraa, jolle sato kuuluu, lähettämään väkeä elonkorjuuseen.” (Matt. 9: 37,38.)

Ne, joilla on todellinen yhteys Vapahtajaan, tuntevat olevansa osallisia hänen valtakunnastaan, mitä he todella ovatkin (Luuk. 22:29; Joh. 17:20–22). He kiivailevat hänen valtakuntansa menestymisen ja sielujen pelastumisen puolesta.

Kunpa meidät kaikki täyttäisi tämä rukous: *Tulkoon sinun valtakuntasi!* niin että me rukoilisimme ahkerasti itsemme, läheistemme ja herätyksen puolesta maassamme, että Jumala antaisi meille herätyksen ja johtaisi kaikkeen totuuteen. Niin, rukoilkaamme Kristuksen valtakunnan tulemista maailmaan, joka on vielä täynnä kuolleita luita: ”Tule, Henki, tule taivaan neljältä tuulelta, ja mene näihin surmattuihin, niin että ne heräävät eloon” (Hes. 37:9). Herra, saata työsi päätökseen!

*Ote C.O. Roseniuksen kirjasta Fader vår
(Suom. Kaija Kallioinen)*

Ajatuksia käskyistä – IX-X

”Älä himoitse lähimmäisesi...”

Yhdeksäs ja kymmenes käsky muistuttavat monessa suhteessa toisiaan. Ne alkavat samoin sanoin.

Käskyjen mukaan me emme saa himoita lähimmäisen omaa, täsmällisesti sanoen hänen puolisoaan ja hänen omaisuuttaan. Sisältönsä johdosta yhdeksättä ja kymmenettä käskyä on luonteva tarkastella yhdessä.

Pysähtyessämme näiden käskyjen ääreen, pohdittavaksemme tulevat itsemme ja lähimmäistemme väliset suhteet. Yleisellä tasolla yhdeksännen ja kymmenennen käskyn sisältö ei näin ollen poikkea viidestä aiemmasta käskystä. Jokainen niistä käsittelee samaa asiaa: yksilön suhdetta toiseen. Yhdeksännen ja kymmenennen käskyn erityispiirre on siinä, että ne tavallaan alleviivaavat sitä, mitä Jumala ilmaisee meille viidessä edellisessä käskystä.

Perhe-elämän suoja

Tarkastellessamme yhdeksännen käskyn sisältöä meidän on helppo nähdä sen yhteys kuudenteen käskyyn. Voimmekin ajatella, että nämä kaksi käskyä täydentävät toisiaan. Siksi niiden merkityksiä onkin hyödyllistä pohtia rinnakkain.

Kuudennessa käskyssä meitä kielletään tekemästä aviorikosta. Kääntäessämme kiellon myönteiseksi käsky kertoo, millaista hyvä elämä on tällä todellisuuden alueella. Käsky rajaa seksuaalisuuden toteuttamisen miehen ja naisen väliseen avioliittoon.

Tähän liittyen yhdeksäs käsky puolestaan kertoo oikeasta tavasta, jolla kuuden-

nen käskyn mukaiseen elämään hakeudutaan. Yhdeksäs käsky asettaa ehdon: emme saa himoita toisen puolisoa. Asiallisesti käsky edellyttää meidän kunnioittavan sitoumusta, jonka lähimmäinen ja hänen puolisonsa ovat ilmaisseet solmiessaan avioliiton. Meitä kielletään tavoittelemasta puolisoiksi sellaista ihmistä, joka on sitoutunut osoittamaan rakkautta toista ihmistä kohtaan.

Kuudes ja yhdeksäs käsky suojaavat perhe-elämää.

Jumalan hyvät lahjat

Yhdeksännen ja kymmenennen käskyn läheinen yhteys viiteen edelliseen käskyyn paljastuu, kun tulkitsemme kaikkien näiden käskyjen sisältöä Jumalan hyvydestä eli antavasta rakkaudesta käsin.

Yhteistä jokaiselle käskylle neljännessä kymmenenteen on – riippumatta siitä, onko kyse suhteesta vanhempiin, omaisuuteen, avioliittoon tai ihmishenkeen – se, että ne rajaavat luvallisia ja hyväksyttäviä toimintatapoja ja päämääriä. Käskyt kieltävät kajoamista siihen, mikä ei ole meidän omaamme. Käskyt kieltävät tarttumasta siihen hyvään, minkä Jumala on lahjoittanut lähimmäisellemme ja joka ei kuulu meille.

Kun Jumala lahjoittaa hyvyttään ja antaa lahjoja ihmisille, hän haluaa, että me emme kadehdi toisiamme. Kadehtiminen on tarpeetonta, koska kaikkietävä ja hyvä Jumala antaa meille kaiken, mitä tarvitsemme elääksemme. Koska meillä on jo kaikki se, mitä me tarvitsemme, älkäämme siis himoitko lähimmäisen omaa.

Olkaamme sen sijaan kiitollisia kaikesta siitä, mitä saamme Jumalalta joka päivä. Olkaamme myös iloisia siitä, millaisia lahjoja Jumala antaa lähimmäisillemme kaikina hetkinä.

Lahja vai lahjan antaja?

Yhdeksäs ja kymmenes käsky siis opettavat meille oikeaa suhdetta Jumalan antamiin lahjoihin. Ne kieltävät himoitsemasta lähimmäisen omaa. Samalla käskyt kertovat, millainen on oikea suhde lahjoihin, jotka Jumala meille lahjoittaa.

Koska Jumala tietää, mikä on meille hyväksi, hän lahjan antajana voi joskus ottaa lahjansa myös pois. Tämän me koemme sairastumisena, omaisuuden menetyksenä, ystävyysuhteen särkymisenä jne. Nämä ovat murheellisia ja kipeitä asioita.

Jumalan tahto kuitenkin on, että me pidämme häntä lahjojen antajana tärkeämmässä asemassa kuin lahjoja, jotka hän meille antaa. Tähän viittaa yhdeksännen ja kymmenennen käskyn sisältö. Älkäämme himoitko mitään maallista asiaa niin, että riipumme siinä mieluummin kuin Jumalan lupauksissa.

Lahjojen sijasta meidän on riipputtava lahjojen antajassa

Katsokaamme siis Jumalaa. Pitäkäämme kiinni Kristuksen lupauksista. Älkäämme pitäkö loputtomasti kiinni siitä, mikä on ajallista ja katoavaa. Etsikäämme ensin Jumalan valtakuntaa. Pitäytykäämme Jumalassa, niin voimme alkaa oppia, mitkä asiat tässä elämässä ovat todella arvokkaita. Kääntykäämme Kristuksen puoleen ja odottakaamme häntä. Älkäämme tarrautuko ajalliseen. Katsokaamme Kristukseen ja ottakaamme vastaan iankaikkinen lahja, jonka hän meille antaa.

Älä himoitse -käskyt puhuvat meille siitä, millaista on hyvä elämä. Käskyt ker-

tovat, ettemme saa tavoitella sitä, mikä ei ole meidän omaa.

Kristus armahtaa

Hengellisesti nämä käskyt kertovat siitä, kuinka jatkuvasti rikomme Jumalan tahtoa vastaan. Käskyt ilmaisevat sen pimeyden, synnin ja syyllisyyden, joka riippuu meistä kiinni. Käskyt kertovat, millä tavalla me emme täytä Jumalan asettamia vaatimuksia.

Kun yhdeksäs ja kymmenes käsky sanovat ”älä himoitse”, ne paljastavat, että Jumalan pyhien kasvojen edessä me himoitsemme. Himoitsevina ihmisinä olemme ansainneet ikuisen kadotuksen.

Käskyt osoittavat todellisen luontomme, puutteemme ja viallisuutemme. Tämän tehdessään ne ajavat meidät pimeyteen, ahdistukseen ja epätoivoon. Ne vievät meiltä väärän varmuuden ja luottamuksen omiin tekoihin.

Kristus tuli maailmaan, koska yksikään meistä ei kykene noudattamaan kymmenen käskyn vaatimuksia.

Lain murtamalle, syntiselle ja syylliselle ihmiselle kuuluu Kristuksen lupaus: sinun syntisi on annettu sinulle anteeksi.

Kristus rakastaa meitä sellaisina kuin me olemme. Hän antaa meille armonsa, puhdistaa meidät, pyyhkii meidän pahat tekomme itsensä tähden. Hän tulee meidän luoksemme, nostaa meidät ylös ja peittää kaiken pahuutemme. Hän antaa meille armonsa ja kantaa meidät iankaikkiseen elämään.

Markus Malk

Kuuntele raamattuluentoja

Kotisivuillamme on valittavana yli 20 raamattuluentoa, jotka ovat kuunneltavissa tietokoneella. Joukossa mm. Per-Olof Malkin ”Johdanto Ilmestyskirjan ymmärtämiseen” (4 luento). www.evank.org

Evangeliumin Opintoyhdistys ry

Yksi on sovittanut kaiken – kaikkien puolesta

Ajat, kohtalot, tavat ja katsomukset vaihtelevat, eikä kukaan tiedä mitä huominen on tuova tullessaan. Kaiken tämän vaihtelevan taustalta meidän kristittyinä on syytä luoda katseemme Jumalan kertakaikkiseen pelastustekoon.

Kun Herramme ristillä huudahti ”Se on täytetty”, ei mikään mahti koko universumissa voi tätä täytettyä työtä millään tavalla turhentaa, ei peruuttaa, ei vähentää sen merkitystä, vaan se on mikä se on ja pysyy samana iankaikkisesti.

Kun Herramme herätettiin kuolleista, tämä on myöskin kertakaikkinen mahtiteko, joka ylittää kaikki ihmisten väheksymiset, estelyt ja myönteisenä se ennen kaikkea ylittää koko ihmisen kurjuuden.

Kun Jumala Pyhässä Pojassaan kukisti kuoleman, kuolema on todella kukistettu. Tämän asian tulkitseminen pelkäksi vertauspuheeksi, aatteeksi tai opiksi on suurta harhaa ja koko evankeliumin väärinymärtämistä.

Vain kristinusko julistaa että pelastus on lahja

Kaikki muut uskonnot sisältävät kehotuksia ihmisille: Tehkää sitä ja sitä, niin ehkä pääsette jonkinlaiseen lunastukseen ja vapauteen, rauhaan ja kuolemanjälkeiseen onneen. Kristinusko yksin julistaa jo tapahtunutta iankaikkisen elämän saamista.

Vaikka tämä onkin toteutunut vasta yhden ainoan kohdalla, tämä yksi ja ainoa on. Kuten Uusi testamentti asian ilmaisee, hän on esikoinen, edelläkävijä, panti meille muille, tosi Jumala, mutta myöskin tosi ihminen ja jälkimmäisenä meidän

veljemme, meidän osamme jakaja ja meillemme, juuri meille, saman ylösnousemuksen toivon tuoja.

Kaikkialla muualla katsotaan alati vain odottaen ja toivoen eteenpäin; tässä jouddumme katsomaan taaksepäin, palaamaan perustalle joka on murtumaton ja joka tekee toivonkin toteutumisen varmaksi, siis sekä taaksepäin että eteenpäin.

Jeesus on ainutlaatuinen

Uskomme keskuskohte on siis Jeesus Kristus, nasarealaisena ihmiseksi tullut Jumalan ainosyntyinen Poika.

Häntä emme hänen olemukseltaan ja teoiltaan voi asettaa minkään muun rinnalle missään emmekä milloinkaan. Kosmisenä Herrana hän on – ja näköalat on syytä pitää laajoina – koko universumin Herra. Jumalan ilmoitus ei sido häneen vain tällä meidän kiertotähdellämme tapahtuvaa ja tapahtunutta, vaan suunnattomasti enemmänkin: kaiken luomisen eli alun ja kaiken päättymisen eli lopun.

Kun Jumala lähetti Poikansa sovitukseksi, kun hän hyväksyi Poikansa teon ja kun hän nyt jatkuvasti julistuttaa syntien anteeksi saamista Kristuksen tähden, asiassa ei alkuunkaan kysytä meidän käsityksiämme. Jumala yksinkertaisesti ”näki hyväksi tehdä näin” tai kuten Luther sanoi vanhalla saksankielellään: ”Est hat so must sein” näin täytyi tapahtua. Yksi on sovittanut kaiken kaikkien puolesta.

Ristin merkitys meille

Mitä tämä siis merkitse *meille*? Kysykää niiltä jotka käytännössä ovat löytäneet

sydämeensä rauhan kuten vanhat hyvin sanovat ”Kristuksen verestä”, ”Kristuksen haavoista”, ”ristin evankeliumista”, ”Golgatan ristin juurelta” jne.

Varsin epämodernia puhetta, mutta tämä puhe pitää paikkansa. Kysykää niiltä, joita ennen painoi synnin taakka ja jotka syyllisyydentunnonssaan vilkuilivat oikealle ja vasemmalle minne paeta, ja jotka epätoivoisesti etsivät itselleen puolustusta milloin muiden samanlaisista pahoista teoista, milloin ateistien väittämistä, milloin yleisestä välinpitämättömyydestä, mutta joiden sydän siitä huolimatta jäi levottomaksi kuin tuulessa värisevä ruohonkorsi. He löysivät ehkä jonkun lohduttajaksi joka sanoi: tuskasi on yleisinhimillistä, ota asiat rauhallisesti, hyvä on, että avaudut, aika on parantava haavasi, mutta piikki jäi tuntoon.

Näit ehkä Jumalan lapsia, ehkä jonkun tuoreeltaan parannuksen tehneen, uskoon tulleen. Jonka kasvoista loisti ilo ja joku huudahti välittömästi ja vilpittömästi: Vasta nyt, kun olen saanut syntini anteeksi Suuren Sovittajan tähden ja kun se on minulle julistettu hänen nimessään ja veressään, minulla on rauha. Nyt olen onnellinen, nyt olen vapaa.

Huomaat tällaista nähdessäsi ja kuullessasi, ettei kristinuskossa ole kyse opeista eikä aatteista eikä ideologioista, joista väitellään ja joita noin vain muutellaan vaan kyse on elämisestä *Jumalan armahattamana Vapahtajan suuren sovitusasteon varassa.*

Tässä on ero uskon ja epäuskon, Jumalan lasten ja maailman lasten välillä, tässä sydämen rauha, joka koettuna ja jatkuvasti koettavana osoittaa kertakaikkisen, historiassa takanapäin olevan, perinteellisen, vanhan ja muuttamattoman Jumalan työn voiman.

Osmo Tiililä

*kirjassa Miksi kristinuskoa ei voi
ei tarvitse eikä saa uudistaa? 1969.*

Syntien anteeksi saaminen

Raamattu todistaa, että meidän ja Herran Jeesuksen välillä on tapahtunut vaihtokauppa, jossa ”Herra heitti hänen päälensä kaikkien meidän syntivelkamme” (Jes. 53:6). Ja: ”Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me Hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi” (2. Kor. 5:21).

Yhtä varmaa kuin Lunastajamme pyhä välimiesvirka, veri, ansio ja vanhurskaus ovat, on myös syntiemme anteeksisääminen. Niin totta kuin Jumalan Pojan veri on vuodatettu ristillä, niin totta on myös meidän syntimme sovitus. Se ”kirjoitus, joka oli meitä vastaan” (Kol. 2:14) on naulattu ristille Lunastajamme kädet ja jalat lävistäneillä nauloilla. Se on pyyhitty pois Vapahtajamme kalliilla verellä ja siten tehty mitättömäksi.

Kun Jumalan pyhät tahtovat erityisesti kunnioittaa Jumalaa ja kutsua häntä parhaimmilla nimillä, niin he siksi sanovat häntä laupiaaksi, armolliseksi ja anteeksisantavaksi Jumalaksi. Erityisesti on huomattava, että Jumala itse on opettanut tämän asian heille. Jumalan omien todistusten mukaan hänelle on mieluisinta, kun häntä ylistetään hänen laupeutensa ja syntien anteeksisantamuksen tähden.

Tätä tarkoittaa Vapahtajammekin kun hän puhuu tuhlaajapojan isästä (Luuk. 15:11), joka pojan ollessa vielä kaukana näki hänet ja armahti häntä, juoksi häntä vastaan, lankesi hänen kaulaansa ja suuteli häntä. Mitä muuta hän on tahtonut tällä osoittaa kuin sitä, mitä Siirak sanoo: ”Kuinka suuri onkaan Herran laupeus ja hänen sovintoarmonsa niille, jotka hänen puoleensa kääntyvät.”

*Otteita Christian Scriverin kirjasta
Sielun aarre II. 1960.*

C.O. Roseniuksen kuolemasta 140 vuotta

Miten Roseniuksen kirjoitukset syntyivät

Tämän kuun 24. päivänä tuli kuluneeksi 140 vuotta ruotsalaisen maallikkosaarnaajan C.O. Roseniuksen kuolemasta. Rosenius syntyi 1816 pappisperheeseen ja aloitti itsekin teologian opinnot, jotka kuitenkin keskeytyivät. Elämäntyönsä hän teki Tukholmassa saarnaajana ja kirjoittamalla 26 vuoden ajan artikkeleita Pietisten-lehteen, jonka englantilainen metodistisaarnaaja George Scott oli perustanut Ruotsissa 1842. Rosenius kuoli sairauden heikentämänä 52-vuotiaana 1868.

Roseniuksen lehtikirjoituksista on jälkeenpäin koottu Ruotsissa noin 90 kirjaa, joiden yhteenlaskettu painosmäärä 140 vuoden aikana on yli kaksi miljoonaa kappaletta. Roseniuksen kirjoja on käännetty yli 30 kielelle ja niitä on painettu erikielisinä yli miljoona kappaletta. Suomeksi on julkaistu noin 30 kirjaa ja kirjasta, jotka perustuvat Roseniuksen lehtikirjoituksiin.

”Kurkistamme” nyt kulissien taakse ja katsomme, miten Roseniuksen kirjoitukset syntyivät. Huolellisuus on yksi avainsana, kun ajatellaan hänen työskentelytapaansa. Hänen suuri vaivannäkönsä lehtityössä on epäilemättä osasy siihen, että hänen kirjoituksillaan on ollut niin suuri merkitys niin monelle niin kauan aikaa.

Muistiinpanoista puheita, puheista kirjoituksia

Rosenius käytti paljon aikaa lehtikirjoitustensa tekoon. Hänen sanotaan rukoilleen paljon ja tehneen työn sitten hyvin huolellisesti. Roseniuksen työtoveri Bernhard Wadström on kuvannut Roseniuksen työskentelyä näin:

”Sen jälkeen kun Rosenius oli valinnut tekstin, jota hän aikoi käsitellä ja kun hän oli mietiskellyt sitä sekä tehnyt siitä puheita varten muistiinpanot, hän ensin piti esitelmän ’salissa’ (Johannes östra kyrkogatan, 2. kerros, missä Rosenius puhui joka keskiviikko, lauantai ja sunnuntai vuosina 1850–1858).

Puheen aikana hänen näkökulmansa tekstiin avartui. Kun puhe vielä oli hänen mielessään, hän palasi muistiinpanojensa ääreen ja laajensi ja täydensi muistiinpanojaan pitämänsä puheen mukaisesti.”

Kun Rosenius sitten saneli puheen Bernhard Wadströmille, tämä sai tehdä huomautuksia puheen johdosta. Hän sai ehdottaa lisäyksiä ja poistoja. Rosenius kuunteli näitä huomautuksia tarkkaan ja teki usein muutoksia tekstiin sen mukaan kuin hänelle oli ehdotettu.

Wadström kertoo: ”Usein huomasin itse, että lisäykseni vain paisuttivat tekstiä mutta toisinaan, kun olin kiinnittänyt huomiota johonkin kohtaan, jota Rosenius ei ollut huomannut, tai jos saatoin ehdottaa hänelle ilmaisua, joka oli vähemmän altis väärinkäsityksille kuin hänen ilmaisunsa, hänen silmänsä loistivat ja hän oli hyvin tyytyväinen. Hän sanoi sydämellisesti: ’Kiitos, veli’ tai ’Olet oikeassa’ ja taputti minua olalle ja saneli lauseen niin kuin se nyt tuntui hyvältä.”

Tekstin tarkastusprosessi

Sanelun mukaan kirjoitetun Roseniuksen tekstin tutki sitten ryhmä henkilöitä, joita sisäpiirissä kutsuttiin ”tarkastusneuvostoksi”. Siihen kuuluivat tavallisesti A.

Rosenius, L. Dahlstrand, M. Carlsson, E. Rudenschöld, C. Torén ja kirjuriina toiminut Bernhard Wadström. Myöhemmin tähän ryhmään kuului vielä Amy Moberg.

”Tarkastusneuvosto” toimi niin, että Rosenius luki sen jäsenille lehtiartikkelinsa ja neuvoston jäsenet saivat lausua kirjoituksesta ajatuksiaan ja tehdä muutosehdotuksiaan. Roseniuksen sanotaan aina kuunnelleen tarkkaan kaikkia huomautuksia ja hän on ollut vilpittömän iloinen siitä avusta, minkä muut hänelle antoivat.

Kun Roseniuksen uusi kirjoitus oli käynyt läpi kaikki nämä vaiheet, hän jätti artikkelinsa kirjapainoon toimitettavaksi ja Pietisten-lehdessä julkaistavaksi.

Vaellamme uskossa, emme näkemisessä

Erityisinä evankeliumin kirkastajina pidetään niitä Roseniuksen artikkeleita, jotka on valittu Elämän lepää -kirjan artikkeleiksi 11.1., 13.1. ja 15.1., 17.2., 26.3., 31.3., 10.4., 27.8., 3.11. ja 28. 12. päiville.

Lähinnä hänen kuolinpäiväänsä näistä on kirjoitus helmikuun 17. päivää varten. Siinä Rosenius käsittelee Paavalin kirjeen kohtaa: ”Sillä me vaellamme uskossa, emmekä näkemisessä” (2. Kor. 5: 7). Hän kirjoittaa mm. (käännetty tähän alkuperäistekstiä käyttäen):

”Tässä on sanottu salaisuus, joka koskee koko Jumalan valtakuntaa. Se on uskon valtakunta. Se on valtakunta joka on kaikkea järkeä, tunteita, näkemistä ja ihmisten mielipiteitä vastaan. Se on näkymättömän, ihmeellinen ja salaperäinen. Joka ei tätä käsitä eikä herää tätä yhä uudelleen käsittämään, ei voi pysyä uskossa.

Meidän on muistettava, että *Kristuksen valtakunta on Kristuksen kaltainen*. Meidän on muistettava, että morsian muistuttaa ylkää.

Oikean kristillisyyden merkinä on, että me olemme Jumalan Pojan kuvan kaltaisia. Johannes sanoo: ”Sellainen kuin hän

(Kristus) on, sellaisia mekin olemme tässä maailmassa.”

Minkälainen Kristus oli maailmassa? Eikö kaikkea Kristusta koskevan tiedon summa ole se, että hänessä yhdistyivät suurimmat vastakohtat? Hänessä oli suurin määrä syntiä (koko maailman synti) ja suurin pyhyys. Hänessä yhdistyivät suurin alennustila ja suurin kunnia.

”Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava.” Mutta hän oli myös kaikkein korotetuin. Hän oli Jumalan ”kirkkauden säteily ja hänen olemuksensa kuva”. Hän oli kaikkien palvelijoiden Palvelija, mutta myös kaikkien kuningasten Kuningas ja kaikkien herrojen Herra. *Hän oli kaikista köyhin mutta samalla kaikkein rikkain.*

Sellainen kuin hän on, sellaisia mekin olemme tässä maailmassa. Myös uskovissa kaikkein suurimmat vastakohtat siis yhdistyvät. Syvin alennustila (aina siihen määrään asti, että olemme tuomittuja syntisiä) on rinnakkain suurimman korotustilan ja kuninkaallisen kunnian kanssa (aina siihen määrään asti, että me saamme olla Jumalan lapsia). Syvin synnin tila on rinnakkain suurimman vanhurskauden ja puhtauden kanssa.

Mikä kamppailun aihe tässä onkaan! Voimme tuntea itsemme kuiviksi, kuolleiksi, kylmiksi ja heikoiksi. Voimme kokea itsemme kurjiksi, hengellisesti halvaantuneiksi, pimeydessä oleviksi. Miten vaikeaa silloin onkaan uskoa ja nähdä vanhurskaus läpi synnin mustan pimeyden. Miten vaikeaa onkaan tuntea hengellinen kuolema ja nähdä Elämä.

Miten vaikeaa onkaan keskellä voimasta hylättyinä olemisen kokemusta nähdä, kuinka Jumalan uskollisuus ja rakkaus hymyilevät meille. Miten vaikeaa onkaan uskoa, ettei meitä tuomita sen mukaan mitä tunnemme vaan sen mukaan, mitä Jumalan Poika on tehnyt puolestamme.”

Per-Olof Malk

Mitä tarkoitamme kun sanomme että Jeesus on Jumalan Poika?

Uskontunnustuksessa lausumme: ”Minä uskon Jumalaan, Isään Kaikkivaltiaaseen, taivaan ja maan Luojaan, ja Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme...”

Me olemme niin tottuneita näihin sanoihin, että tuskin ajattelemme niiden sisältöä, kun niitä lausumme. Harvoin kai myöskään pohdimme, miltä ne kuulostavat sellaisen ihmisen korvissa, jolle kristinusko on vieras. Ainakin juutalaisille ja muslimeilte puhe siitä, että Jumalalla on Poika, on kauhistavaa jumalanpilkkua. Sekä juutalaiset että muslimit painottavat, että Jumala on yksi. Heistä kuulostaa pimeältä pakanuudelta, jos sanotaan että Kristus on Jumalan Poika. Heille puhe Jumalan Pojasta tuo mieleen vanhat tarustot, joissa kerrotaan jumalien löytäneen maailmasta naisia, joiden kanssa heille syntyi lapsia.

Voiko Jumalaa ”havainnollistaa”?

Tästä aiheesta ei ole helppo mitään sanoa, sillä se vie meidät käsittelemään *Jumalan salattua olemusta*. Sitä ei voi käsitellä inhimillisin sanoin ja ihmisen ymmärryksellä. Jumalahan on Jumala, mikä tarkoittaa, että hän on jotakin aivan muuta kuin ihminen. Hän on vertaansa vailla, hän on ainutlaatuisen. Hänen kuvaamiseensa sanoin tai piirroksi tarvittaisiin toisenlaiset sanat ja piirrokset kuin ne, jotka ovat meille tuttuja tästä näkyvästä maailmasta.

Koska täsmälliset sanat puuttuvat, on Jumalan olemusta yritetty selittää kuvioiden ja vertausten avulla. Kolmio on yksi tapa kuvata Jumalaa. Kolmio on yksi, mut-

ta siinä on kolme kärkeä niin kuin Jumalassa on kolme persoonaa: Isä, Poika ja Pyhä Henki.

Toisinaan Jumalaa verrataan puuhun. Sekin on yksi, mutta siinä erottuvat juuret, runko ja oksat. Jotkut vertaavat Jumalaa veteen, joka voi olla nestemäisessä muodossa ja myös jään muodossa ja höyryn muodossa. Sama vesi kolmessa muodossa.

Olen itsekin koettanut joskus havainnollistaa Jumalan olemusta ja hänen suhdettaan Poikaansa ja Pyhään Henkeen tuon tapaisilla kuvilla ja vertauksilla. Mutta ajan mittaan ne ovat käyneet minulle ongelmallisiksi. En enää usko, että kuvilla voidaan kertoa, millainen Jumala on ja millainen hänen suhteensa on Poikaansa ja Pyhään Henkeen.

Varovaiseksi minut tekee myös 1. käsky 2. Moos. 20:4: ”Ällä tee itsellesi jumalankuvaa...” Käsky varoittaa tekemästä epäjumalankuvia, mutta siinä on myös varoitus elävän Jumalan kuvaamisesta.

Paavali torjuu viisaiksi itseään kehuvat ihmiset, jotka ”katoamattoman Jumalan kirkkauden ovat muuttaneet katoavaisen ihmisen ja lintujen ja nelijalkaisten ja maatelevien kuvan kaltaiseksi” (Room. 1:22–23). Helposti juuri näin käy, kun näkymättömyyden – jota kukaan ei ole nähnyt – aletaan kuvata.

Jumala näkyy Jeesuksessa

Jumalan kuvaaminen kolmioksi, puuksi tai vedeksi on epätoivoinen yritys koettaa ymmärtää Jumalaa ”suoraan”, ilman Jumalan Poikaa Kristusta. Kristittyinä meillä ei ole muuta Jumalaa kuin se Jumala, jonka

Kristus ilmoitti. Jumalan ymmärtämisessä olemme täysin riippuvaisia Kristuksesta.

Tunnettu on Jeesuksen sana Filippukselle: ”Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän”, Joh 14:9. Hän myös sanoi: ”Minä ja Isä olemme yhtä”, Joh. 10:30 (vrt. Joh. 17:11, 21–22).

Molemmissa lauseissa Jeesus kutsuu Jumalaa Isäkseen. Koska Jumala on hänen Isänsä, hän itse on Jumalan Poika.

Mutta tässä meidän on oltava tarkkoja, ettemme eksy niin kuin juutalaiset ja muslimit eksyvät. Jeesushan ei ole Jumalan Poika samalla tavalla kuin maailmaan syntyvät lapset ovat vanhempiensa lapsia. Lapsen syntyessä maailmaan syntyy jotakin uutta, syntyy ihminen, jota ei aikaisemmin ole ollut olemassa. Näin ei ollut Jeesus-lapsen kohdalla.

Jeesus on aina ollut

Jeesuksen syntymä Betlehemissä ei tuonut maailmankaikkeuteen mitään, mitä siinä ei jo olisi ollut olemassa. Jeesus oli Jumalan Poika jo ennen kuin hän tuli maailmaan. Jeesus oli Jumalan luona jo ennen maailman perustamista. Kuten profeetta Miikan kirjassa sanotaan: ”Sinä Betlehem, sinä Efrata, sinä olet pienin... sinun keskuudestasi nousee Israelille hallitsija. Hänen juurensa ovat muinaisuudessa, ikiaikojen takana.” (Miika 5:2.) Vanha käännös ilmaisi lauseen lopun näin: Hänen alkuperänsä on muinaisuudesta, iankaikkisista ajoista.

Jeesus siis oli jo ennen kuin hän tuli maailmaan. Ajanlaskumme alussa Jumala lähetti hänet tänne. Jeesus itse sanoi juutalaisille: ”Ennen kuin Aabraham syntyi, olen minä ollut” (Joh 8:58).

1. Piet. 1:20 ja 2. Tim 1:9 mukaan Jumalalla oli Poika jo ennen kuin maailma luotiin. Kun Jumala loi maailman, hän teki sen Poikansa kautta. Kun Aabraham syntyi Kaldean Urissa, Jeesus oli Isän luona. Kun Mooses syntyi Egyptissä ja johti Israelia erämaassa, Jeesus oli. Kun Daavid syntyi,

Jeesus oli. Kun Miika syntyi ja palveli Herraa, Jumalan Poika oli. Kun Maria ja Joosef syntyivät, Jumalan Poika oli.

Jeesuksen syntymä Betlehemissä neitsyt Mariasta oli se tapa, jolla iankaikkinen Jumalan Poika tuli maailmaan. Paavali kirjoittaa: ”Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen” (Gal 4:4).

Jeesus ei saanut alkuansa maailmaan syntyessään niin kuin ihmiset. Hän ei ole Jumalan Poika sen tähden, että hän syntyi neitseestä. Hän syntyi neitseestä koska hän on aina ollut Jumalan Poika.

Mutta Jeesus, joka sanoi olevansa yhtä Jumalan kanssa, puhui Jumalalle ja kutsui häntä Isäkseen, joka on taivaassa. Kaikki tiesivät, ettei Jeesus silloin puhunut itselleen. Kun hän kiitti Jumalaa sanomalla: ”Minä ylistän sinua...” (Matt. 11:25). Hän ei ylistänyt itseään vaan hän ylisti Isäänsä. Kun hän Getsemanessa rukoili Jumalaa sanoen: ”Isäni, jos mahdollista on niin menköön minulta pois tämä malja” (Matt. 26:42; Luuk. 22:42), hän ei rukoillut apua itseltään vaan hän puhui ahdistuksestaan Isänsä kanssa.

Per-Olof Malk

Kirjoituksen jälkimmäinen osa julkaistaan lehtemme seuraavassa numerossa.

Kirjastoutisia

Pienen lainakirjastomme kirjat on nyt luetteloitu ja lainaus on mahdollinen. Lainaaja maksaa kirjan lähettämistä ja palauttamista aiheuttavat postimaksut, ei muuta. Laina-aika on 1 kuukausi.

Kirjoja voi tiedustella lainaan sähköpostitse os. evank@evank.org tai puhelimitse (019) 41 42 43.

Otamme edelleen mielellämme vastaan uusia kirjalahjoituksia.

Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Ääniä ristin, evankeliumin ja toivon puolesta

Evankeliumi on vaakalaudalla mutta sitä ei vielä ole menetetty

Amerikkalainen reformoitu James Montgomery Boycen kirjoittaa artikkelissaan Ristin keskeisyys:

”Joulu yksin ei ole evankeliumi. Jeesuksen elämä ei ole evankeliumi. Ylösnousemukseen – niin tärkeä kuin se tapahtumien ketjussa onkin – ei ole evankeliumi.

Sillä evankeliumi ei ole siinä, että Jumala tuli ihmiseksi eikä se ole siinä, että Jumala on puhunut ja opettanut meille oikean elämäntavan. Evankeliumi ei ole siinä, että kuolema, tuo suuri vihollinen, on voitettu. Mutta siinä on evankeliumi, että synti on sovitettu (josta ylösnousemus on todiste), siinä on evankeliumi, että Jeesus kärsi rangaistuksen meidän sijaisnämme meidän puolestamme, niin ettei meidän koskaan tarvitse kärsiä rangaistusta ja että me kaikki, jotka uskomme häneen, voimme katsoa eteenpäin kohti taivasta.

Mikä tahansa evankeliumi, joka puhuu Kristuksesta tarkoittaen hänen tuloaan ihmiseksi maailmaan mutta ei puhu hänen sovitustyöstään, on valhe-evankeliumi. Mikä tahansa evankeliumi, joka puhuu Jumalan rakkaudesta korostamatta sitä, että tämä hänen rakkautensa johti hänet antamaan äärimmäisen uhrin ristiinnaulitussa Pojassaan, on valhe-evankeliumi.

Ainoa oikea evankeliumi on Välittäjä, joka antoi itsensä meidän puolestamme. ”Jumala on yksi, ja yksi on välittäjä Juma-

lan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus. Hän antoi itsensä lunnaiksi kaikkien puolesta, todistukseksi Jumalan tarkoituksesta, kun oikea aika oli tullut.” (1. Tim 2:5-6.)

Jeesuksen sijaiskärsimyksestä kiitos

Elämäntyönsä evankeliumin hyväksi tehnyt 63-vuotias brittiläinen anglikaani J. I. Packer tarkastelee aikaamme 50 vuoden perspektiivillä. Nyt hän on syväsi huolissaan aikamme hengellisyydestä. Hän sanoo:

”Kun vanhenen, tahdon kertoa jokaiselle, joka haluaa kuunnella: Olen niin kiitollinen Kristuksen sijaiskärsimyksestä. Minulla ei olisi mitään toivoa ilman sitä.

En ymmärrä kuinka voidaan kieltää se asia, että jokainen Uuden testamentin kirja tavalla tai toisella kysyy ja selvittää Lutherin pääkysymystä: ”Kuinka heikko, kirotunut syyllinen syntinen voi löytää armollisen Jumalan. Ei myöskään voida kieltää, että kristinusko alkaa, kun vastaus tähän kysymykseen löytyy.”

Hengellisestä ajastamme Packer on äskettäin sanonut: ”Evankeliumi on nyt vaakalaudalla. Kyse on siitä, säilyykö se vai katoaako se.”

POM

Kristityn Foorumi

Kerää, tutkii ja julkaisee tietoa kristillisyydestä sekä auttaa ja tukee kristittyjä erottamaan oikeat opit vääristä.

www.kristitynfoorumi.fi

Pieni kirja, suuri sanoma

Julkaisuluettelo ja tilaukset

www.juurikasvu.net

Puh. (014) 633 334

Tilaisuuksia tulossa – tervetuloa!

Kristus-päivä Kuopiossa 15.3.2008

NNKY:n sali, Myllykatu 5
Ohjelma klo 13 alkaen iltaan asti. Kahvi ja ruokailu järjestetty. Puhujina Paavo Suihkonen, Per-Olof Malk, Maire Lyytinen, Saara Lehtimäki. Musiikkia.

Itä-Suomen Kristus-juhla Joensuussa 12.-13.4.2008

Joensuun srk-keskuksessa, Kirkkokatu 28.
Ohjelma la klo 13.30 alkaen ja su klo 12 alkaen. Ruokailut järjestetty srk-keskuksessa. Mukana mm. Petri Karttunen, Erkki

Mujunen, Jouko Nieminen, Juhani Aitoma, Per-Olof Malk, Maire Lyytinen, Maarit Kenttälä, Jarmo Pippola.

Kristus-päivä Kangasniemellä 3.5.2008

Tarkemmat tiedot tulossa.

Valtakunnallinen Kristus-juhla Jyväskylässä 9.-10.8.2008

Jyväskylän kristillisellä opistolla, Sulkulantie 28. Mahdollisuus majoitukseen.

Järj. Evankeliumin Opintoyhdistys ry ja Yhteistyöryhmä.

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköposti: evank@evank.org
Internet kotisivut: www.evank.org
webmaster Petri Malk
Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Toimintasihteeri: Maarit Kenttälä, puh. 045 1255 471, maarit.kenttala@evank.org
Opetus- ja sielunhoitotyön yhteyshenkilöitä:
Opett. Maire Lyytinen, p. 040-827 7119, maire.lyytinen@pp.inet.fi
Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859, rov.o.peltola@kolumbus.fi
Rov. Sakari Pöyhönen, p. 050-401 8224, sakari.poyhonen@kolumbus.fi
Tri Paavo Suihkonen, p. (014) 373 1185
Tuki työlle:
313130-1171701 (Handelsbanken)
800015-70994146 (Sampopankki)

ESLH:n lupa OKU 2493 A /27.12.07
Laskujen maksutili:
426012-268782 (Lammin Säästöpankki)

Armo riittää

Suomen kotien hengellinen lukemisto

5. vuosikerta. Lehti on maksuton. Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset:

PL 17, 05831 Hyvinkää tai puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk

ISSN 1797-2477 (Painettu)

ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

Verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut lehtien numerot ovat luettavissa Internetissä Adobe pdf-muodossa julkaisijan kotisivuilla osoitteessa www.evank.org.

Painopaikka: Suomen Printman Oy

M – Suomen
Posti Oyj

Kristinuskossa kaikki on ansaitsematonta

Ihmisten ja Jumalan välisessä suhteessa Jumala on ainoa, joka toimii. Sen tähden kaikki se, mikä kristinuskossa on jumalallista, on ansaitsematonta.

Ansaitsematonta on kaikki se, minkä Jumala on tehnyt. Vain sillä, minkä hän itse on tehnyt, on hänelle itselleen merkitystä. Siksi ihmisen elämässä se, mikä on ansaitsematonta, on arvokasta.

Ansaitsemattomuus ei ole kuin yksi sävel kristillisyyden monikielisen harpun soinnissa. Kristillisyyden ei ole sitä, että joku soittaa ansaitsemattomuuden säveltä kun toiset samaan aikaan soittavat enimmäkseen muita säveliä.

Ansaitsemattomuus on koko kristillisyyden läpäisevä sävel, se ainoa oikea sävel. Kristillisyyden ”kielisoittimessa” ansaitsemattomuus on kaikkien kielten sävel. Jos evankeliumia julistetaan, niin sävel on aina ansaitsemattomuuden sävel.

Ansaitsemattomuus ei ole jotakin selkeää, joka meillä muun ohessa välttämättä ”täytyy olla mukana” julistuksessa, jotta julistus olisi oikea. Ansaitsemattomuus on keskus, josta kaikki on riippuvaista ja johon kaikki ympärillä oleva viittaa. Siellä, missä ansaitsemattomuus puuttuu, sieltä puuttuu Jumala ja oikea kristillisyyden.

Jumalan armo ei liity vain kristillisen elämän alkuun. Syntien anteeksi saaminen ei ole lähtökohta, josta kristitty myöhemmin ohjataan eteenpäin, hengelliseen kyp-

syyteen. Kristus ei ole vain ovi, josta kuljetaan eteenpäin, vaan hän on myös tie. Kristus ei ole vain A, vaan hän on myös Ö ja hän on kaikki näiden välissä.

Joka ei elä syntien anteeksi saamisessa joka päivä, ei myöskään elä Kristuksessa – riippumatta siitä, kuinka ”hengellinen” ja ”kypsä” hän muutoin tuntee olevansa.

Mitä paremmin kristitty pääsee ymmärtämään kristillisyyden ydinolemusta, sen korvaamattomammaksi hänelle tulee ansaitsemattomuus. Kaikkein kallisarvoisinta ansaitsemattomuus lopulta on, kun ihminen jättää tämän elämän.

Mikäli ansaitsemattomuus ei ole pääsävel ihmisen Jumala-kokemuksessa, tämä kokemus ei ole evankeliumin vaikuttama vapautus eikä ihminen ole vielä käsittänyt pelastuksen sisältöä.

Ilman ansaitsematonta armoa ihminen voi saavuttaa korkean moraalisuuden tason, mutta omin avuin hän ei voi saavuttaa päämäärää. Ilman Jumalan ansaitsematonta armoa ihminen voi tehdä paljon hengellistä työtä, mutta ilman Jumalan ansaitsematonta armoa kukaan ei voi saada aikaan sellaista, joka olisi lopullisesti kestävä.

*Fredrik Wislöff (1904–1986)
Ote kirjasta Uforskyt (Suom. POM)
Fredrik Wislöff oli Norjan
Sisälähetysseuran raamattuopettaja ja
lukuisten hengellisten kirjojen kirjoittaja.*